

Alþingi
b.t. umhverfis- og samgöngunefndar
Austurstræti 8-10
150 REYKJAVÍK

Reykjavík, 17. apríl 2019
Tilvísun: 2019040240

Efni: Umsögn Heilbrigðiseftirlits Reykjavíkur um frumvarp til laga um breytingu á efnalögum (breytt hugtakanotkun, einföldun á framkvæmd, EES-reglur um kvikasilfur), 759. mál.

Við er til tölvubréfs Umhverfis- og samgöngunefndar Alþingis dags. 3. apríl 2019 þar sem óskað er umsagnar Heilbrigðiseftirlits Reykjavíkur um frumvarp til laga um breytingu á efnalögum (breytt hugtakanotkun, einföldun á framkvæmd, EES-reglur um kvikasilfur), 759. mál.

Áður hefur Heilbrigðiseftirlit Reykjavíkur gefið umsögn dags. 6. mars sl. um frumvarpsdrög umhverfis- og auðlindaráðuneytis um breytingu á efnalögum. Heilbrigðiseftirlit Reykjavíkur (HER) hefur farið yfir frumvarpið og meðfylgjandi greinargerð og gefur eftirfarandi umsögn.

HER ítrekar athugasemdir í fyrri umsögn við það fyrirkomulag að heilbrigðiseftirliti sveitarfélaga (HES) sé falið eftirlit skv. lögnum án þess að því fylgi þvingunarúrræði, þ.m.t. stjórnvaldssektir. Öllu eftirliti sem fram fer í fyrirtækjum með starfsleyfi heilbrigðisnefndar ættu þvingunarúrræði laga nr. 7/1998 um hollustuhætti og mengunarvarnir m.s.b. að eiga við. HER bendir á að nú hefur verið lagt til að HES fái heimild til að beita stjórnvaldssektum vegna eftirlits með frjálsum flæði ferskrar búvöru skv. matvælalögum og því eðlilegt að slíkt úrræði sé til staðar fyrir öll stjórnvöld sem sinna eftirliti skv. efnalögum.

Virðingarfyllt
f.h. Heilbrigðiseftirlits Reykjavíkur

Kristín Lóa Ólafsdóttir
heilbrigðisfulltrúi

Svava S. Steinarsdóttir
heilbrigðisfulltrúi

SAMBAND ÍSLENSKRA SVEITARFÉLAGA

Alþingi
b.t. umhverfis- og samgöngunefndar
Skuggasundi 1
150 Reykjavík

Reykjavík 23. apríl 2019

1902022SA GB
Málalykill: 00.64

Efni: Umsögn um frv. til br. á efnalögum, 759. mál

Vísað er til tölvupósts frá nefndasviði Alþingis, dags. 5. apríl 2019, þar sem óskað er eftir umsögn um ofangreint þingmál.

Samband íslenskra sveitarfélaga veitti ekki umsögn um málið þegar drög að frumvarpi voru birt í samráðsgátt Stjórnarráðsins fyrr á þessu ári. Í skýringum með frumvarpinu er rakið hvernig brugðist hafi verið við athugasemdum frá heilbrigðisnefndum sveitarfélaga í því ferli og verður ekki annað séð en að þær lagfæringar sem gerðar hafa verið séu ásættanlegar.

Þau ákvæði frumvarpsins sem einkum snúa að sveitarfélögum eru 4. gr., sem fjallar um eftirlitshlutverk heilbrigðisnefnda, og 26. gr., um samráð Umhverfisstofnunar við aðra eftirlitsaðila. Ekki er tilefni til þess að gera athugasemdir við þær greinar. Virðast orðalagsbreytingar sem þar eru lagðar til vera til þess fallnar að skerpa á verkaskiptingu þessara stofnana og geta jafnframt stuðlað að auknu samræmi í framkvæmd eftirlits.

Sambandið tekur að lokum undir það sem fram kemur í umfjöllun á bls. 14 í skýringum við frumvarpið, að fræðsla fyrir heilbrigðisfulltrúa er verkefni Umhverfisstofnunar. Mikilvægt er að því verkefni verði gefið vægi í starfsemi stofnunarinnar, ásamt því að sinna því verkefni almennt að stuðla að sem bestu samræmi í eftirliti af hálfu heilbrigðisnefnda.

Virðingarfyllst

SAMBAND ÍSLENSKRA SVEITARFÉLAGA

Karl Björnsson
framkvæmdastjóri

Alþingi
Nefndasvið
b.t. umhverfis- og samgöngunefndar

nefnadasvid@althingi.is

Reykjavík, 23. apríl 2019

Efni: Frumvarp til laga um breytingu á efnalögum

Visað er til tölvupósta frá umhverfis- og samgöngunefnd, dags. 3. apríl sl., þar sem óskað var eftir umsögnum um frumvarp til laga um breytingu á efnalögum (breytt hugtakanotkun, einföldun á framkvæmd, EES-reglur um kvikasilfur), 759. mál, með umsagnarfresti til 26. apríl. Samtök atvinnulífsins, Samtök iðnaðarins og SVP - Samtök verslunar og þjónustu (hér eftir samtökin) hafa yfirfarið frumvarpið og vilja af því tilefni koma nokkrum ábendingum á framfæri við umhverfis- og samgöngunefnd.

Hér í upphafi er rétt að taka fram að samtökin telja reynsluna af efnalögum góða og að fyrirtækjum hafi almennt gengið vel að tileinka sér breytingar sem urðu í kjölfar setningar laganna árið 2013. Einn mikilvægasti þáttur laganna er sá að eftirlit er samkvæmt meginreglu í höndum eins stjórnvalds, Umhverfisstofnunar, þótt stofnunin geti samið við önnur stjórnvöld eða faggiltar skoðunarstofur um að annast einstaka þætti eftirlitsins. Reynsla aðildarfyrirtækja samtakanna af slíku fyrirkomulagi er afar góð og þá sérstaklega þegar litið er til annars eftirlits sem heilbrigðisnefndir sveitarfélaga bera ábyrgð á. Samræmt eftirlit skapar fyrirtækjum nauðsynlegan fyrirsjáanleika sem aftur dregur úr ófyrirsjáanlegri stjórnsýslubyrði, kostnaði og sóun.

Samtökin benda á að þau sendu einnig umsögn um frumvarpið þegar það var kynnt sem drög í samráðsgátt stjórnvalda, sbr. umsögn samtakanna frá 22. febrúar sl. Eins og fram kemur í í athugasemdum við fyrirleggjandi frumvarp, sjá 5. kafla greinargerðar, var tekið tekið tillit til einstakra ábendinga samtakanna og því fagna samtökin. Nánar tiltekið var tekið tillit til atriða er vörðuðu m.a. skilgreiningu á markaðssetningu og heimildar til álagningu stjórnvaldssekta vegna vanefnda á skyldu til skýrsluskila. Eftir sem áður standa aðrar athugasemdir samtakanna eftir óhaggaðar og eru þær hér með ítrekaðar eftir því sem við. Þá telja samtökin tilefni til að benda á nokkur atriði sem eru til eftirbreytni.

Hlutverk heilbrigðisnefnda sveitarfélaga.

Í 6. gr. efnalaga er sett fram skilgreining á hlutverki heilbrigðisnefnda sveitarfélaga samkvæmt lögunum. m.a. hvað varðar eftirlit með meðferð og merkingum efna og efnablanda í starfsleyfis skyldri starfsemi. Í 4. gr. frumvarpsins eru lagðar til breytingar á þessu hlutverki. Þannig er lagt til að eftirlitshlutverkið verði skýrt nánar og nefndunum verði gert skylt að vinna eftirlitið í samvinnu við Umhverfisstofnun og tilkynna grun um brot á þáttum sem falla undir efnalögin til Umhverfisstofnunar. Af athugasemdum við 4. og 5. gr. frumvarpsins verður ráðið að tilgangurinn sé m.a. að upplýsa heilbrigðisnefndir um hlutverk sitt og efna til aukins samstarfs í eftirliti með það markmið að eftirlitið verði skilvirkara. Að mati samtakanna mun breytingin að stuðla að því að eftirlitshlutverk heilbrigðisnefnda og Umhverfisstofnunar verði skýrara. Mikilvægt er að það verði í höndum eins eftirlitsaðila, þ.e. Umhverfisstofnunar, að taka á móti og meðhöndla ábendingar um möguleg brot á þáttum sem undir lögin falla. Með því móti ættu líkur að aukast á samræmingu eftirlits og viðurlaga en í því felst nokkur réttarbót í ljósi aukins fyrirsjáanleika.

Skylda tollstjóra til að stöðva innflutning.

Í 10. gr. frumvarpsins er annars vegar lagt til að skylda til að tilkynna Umhverfisstofnun um markaðssetningu eitrefna og leyfisskyldra efna eða efnablanda gegn útgáfu skráningarnúmers verði felld brott. Hins vegar er lagt til að tollstjóra verði gert skylt en ekki heimilt að hafna tollafgreiðslu efna og efnablandna að fengnum tilmælum frá Umhverfisstofnun.

Samtökin benda á að ákvarðanir um stöðvun tollafgreiðslu eru kæránlegar til fjármála- og efnahagsráðherra skv. 1. másl. 2. mgr. 130. gr. tollalaga, nr. 88/2005 (hér eftir nefnd tollalög). Af efni 9. gr. frumvarpsins sbr. 20. gr. efnalaga verður ráðið að tollstjóra er ekki ætlað að taka ákvörðun byggða á öðru mati en því að tilmæli hafi borist frá Umhverfisstofnun. Í 2. másl. 2. mgr. 130. gr. tollalaga er kveðið á um að ákvörðun um að vara sé leyfisskyld sé heimilt að kæra til stofnunar þeirrar sem tók ákvörðun um leyfisskyldu og/eda fagráðuneytis þeirrar stofnunar.

Að mati samtakanna væri því rétt að taka til skoðunar hvort ekki sé tilefni til að gera breytingu á 130. gr. tollalaga svo skýrt verði að unnt sé að kæra tilmæli Umhverfisstofnunar sem liggja til grundvallar ákvörðun um stöðvun tollafgreiðslu á grundvelli 20. gr. efnalaga beint til Umhverfisstofnunar og viðeigandi fagráðherra. Að óbreyttu mun vafi ríkja um hvort kæruehimild 2. másl. 2. mgr. 130. gr. tollalaga eigi við þar sem ætlunin er að stöðvun tollafgreiðslu byggist á tilmælum umhverfisstofnunar en ekki leyfi. Sérfræðiþekking í efnamálum liggur hjá Umhverfisstofnun og umhverfis- og auðlindaráðuneytinu. Skilvirknirök mæla með því að tilmælin verði kæránleg beint til umhverfisstofnunar og eftir atvikum umhverfis- og auðlindaráðuneytisins.

Öryggisblöð.

Því næst gera samtökin athugasemd hvað varðar svokölluð öryggisblöð, sbr. 30. gr. núgildnandi laga. Í frumvarpsdrögum þeim sem kynnt voru í samráðsgátt Stjórnarráðsins var lögð til sú breyting í 12. gr. draganna að umrædd öryggisblöð geti verið á íslensku, ensku eða Nordurlandamáli öðru en finnsku. Var sú tillaga rökstudd í drögum með vísan til þess að hætt sé við „*ad gæðum og áreiðanleika öryggisblaða hnigni þegar þýðingar eru unnar af öðrum en sérfræðingum í efnöryggi með góða íslenskukunnáttu eða þegar þýðingar á heitum efnavara innihalda svo marga séríslenska staði að leit af heitinu á vefnum skilar litlum sem engum niðurstöðum*“. Eins og fram kemur í í áður nefndum 5. kafla greinargerðar með fyrirliggjandi frumvarpi voru samtökin fylgjandi þeirri tillögu.

Voru samtökin sammála mati umhverfis- og auðlindaráðuneytis í áður nefndum frumvarpsdrögum og fögnuðu tillögunni. Skyldan til þýðingar öryggisblaða felur ekki einungis í sér stjórnsýslubyrði heldur hafa íslenskar þýðingar stundum valdið nokkurri óvissu. Ef tekið er mið af almennum aðgangi að veraldarvefnum á Íslandi og erlendri málakunnáttu ættu öryggisblöð á ensku eða öðru Nordurlandamáli en finnsku í mörgum tilvikum ekki síður að uppfylla markmið sem liggur til grundvallar skyldunni til að láta öryggisblöð fylgja en öryggisblöð á íslensku.

Í ljósi þessa harma samtökin þá breytingu sem gerð hefur verið á fyrirliggjandi frumvarpi að fella þá tillögu út og skora samtökin á nefndina að taka það atriði til frekari skoðunar að teknu tilliti til þeirra sem að framan greinir sem og þeirra sjónarmiða sem voru að taki þeirri tillögu í drögum að frumvarpi til breytinga á efnalögum. Þá benda samtökin á að fordæmi eru fyrir því að heimila birtingu á nánar tilgreindum upplýsingum á ensku, umfram íslensku. Vísast mér m.a. til 3. gr. reglugerðar um miðlun upplýsinga um matvæli til neytenda, nr. 1294/2014, þar sem segir að upplýsingar um matvæli skulu vera á íslensku, ensku eða Nordurlandamáli, öðru en finnsku. Heimilt er að upplýsingar séu gefnar á fleiri en einu tungumáli. Þá vísast hér einnig til 2. mgr. 1. gr. auglýsingar nr. 2/2017 um reglugerð um innleiðingu víðauka við alþjóðasamning um varnir gegn mengun frá skipum, 1973, með breytingum samkvæmt bókun 1978 (MARPOL-samninginn), þar sem segir m.a. að víðauka við samninginn og breytingar við þá skuli birtir á

ensku en ekki íslensku. Því eru þess dæmi að vikið hefur verið frá fortaklausri skyldu að birta tiltekna upplýsingar eða efni á öðru tungumáli en íslensku.

Dagsektir.

Í 56. gr. efnalaga er kveðið á um heimild Umhverfisstofnunar til þess að leggja dagsektir á aðila sem ekki sinnir fyrir mælum stofnunarinnar. Þó svo að í frumvarpinu sé ekki gerð tillaga um breytingu á lagagreininni telja samtökin tilefni til að koma einni ábendingu á framfæri hvað heimildina varðar.

Dagsektir eru þvingunarúrræði stjórnvalda. Þvingunarúrræði hafa almennt ekki það markmið að „refsa“ eða beita aðila viðurlögum heldur er þeim ætlað að gera stjórnvöldum fært að knýja fram breytta hegðun, s.s. eftirfylgd við tilmæli. Samkvæmt meginreglu falla óinnheimtar dagsektir niður þegar efndir verða. Í þessu felst hvati, með breyttri hegðun (efndum í stað vanefnda) kemst aðili sem er andlag dagsekt hjá því að bera kostnað. Í 3. málsl. 3. mgr. 56. gr. efnalaga er hins vegar kveðið á um að óinnheimtar dagsektir, sem lagðar eru á fram að efndadegi, falli ekki niður þótt aðili efni síðar viðkomandi kröfu nema Umhverfisstofnun ákveði það sérstaklega. Auðsætt er að með slíku ákvæði er vikið frá framangreindri meginreglu um niðurfall óinnheimtra dagsekta í ljósi efnda. Ætla verður að tilgangur ákvæðisins sé að herða enn frekar á hvatanum til efnda því öðrum kosti sé hætta á að fyrirtæki og einstaklingar dragi efndir vitandi vits þar sem þau geti komist hjá kostnaði við áfallnar dagsektir með því að greiða þær einfaldlega ekki. Gallinn er hins vegar sá að með því að fella ekki niður óinnheimtar dagsektir er dagsektum fengið refsikennt yfirbragð og strax við álagningu verður eftirlitsskyldum aðilum ljós að kostnaðurinn falli á þá. Að mati samtakanna er unnt að gera breytingar á ákvæðum 3. mgr. 56. gr. efnalaga sem viðhalda hvatanum til efnda og draga úr refsikenndu eðli dagsekta sem ekki falla niður þrátt fyrir efndir. Þetta er unnt að gera með því að kveða beinlínis á um að dagsektir falli í gjalddaga 2–3 mánuðum eftir álagningu og ógreiddar sektir falli ekki niður eftir gjalddaga. Þar með vofir yfir refsikennt yfirbragð dagsekta sem ekki falla niður við efndir. Á meðan tíminn líður milli álagningar dagsekta og gjalddaga er hvatinn til efnda ríkur. Í ljósi framangreinds leyfa samtökin sér að leggja til að nefndin beiti sér fyrir því að 3. mgr. 56. gr. efnalaga orðist svo:

Gjalddagi sektar samkvæmt þessari grein er fyrsti dagur þriðja mánaðar eftir dagsetningu ákvörðunar Umhverfisstofnunar. Greiða skal dráttarvexti af fjárhæð sektarinnar frá fimmtánda þess mánaðar en um ákvörðun og útreikning dráttarvaxta fer eftir lögum um vexti og verðtryggingu. Óinnheimtar dagsektir, sem lagðar eru á fram að efndadegi, falla ekki niður eftir gjalddaga þótt aðili efni viðkomandi kröfu nema Umhverfisstofnun ákveði það sérstaklega. Gjaldfallnar dagsektir eru aðfararhæfar. Sektir samkvæmt þessari grein renna í ríkissjóð að frádregnum kostnaði við innheimtu.

Heimildir til álagningar stjórnvaldssekta.

Í 30. gr. frumvarpsins eru lagðar til ýmsar breytingar á ákvæðum 62. gr. efnalaga þar sem kveðið er á um heimildir Umhverfisstofnunar til að leggja stjórnvaldssektir á einstaklinga eða lögaðila sem brjóta gegn nokkrum ákvæðum laganna. Rétt er að ítreka það sem áður hefur komið fram að samtökin fagna því að heimildin til beitingar stjórnvaldssekta verði í höndum Umhverfisstofnunar. Með þeim hætti aukast verulegar líkurnar á að framkvæmdin verði samræmd og fyrirsjáanleg. Hafa ber í huga að beiting stjórnvaldssekta er í eðli sínu refsikennd og um beitingu slíkra heimilda gilda strangar reglur sem m.a. leiðir af ákvæðum Mannréttindasáttmála Evrópu. Telja samtökin mun meiri líkur á að málsmeðferð þegar til greina kemur að beita stjórnvaldssektum verði vönduð ef beiting heimildarinnar er í höndum öflugrar stjórnsýslustofnunar.

Í c-lið frumvarpsgreinarinnar er lagt til að ákvæði verði bætt við lagagreinina, (16. tölul.) um heimild til stjórnvaldssekta vegna vanefnda á skyldu eldsneytisbirgja til að draga úr losun gróðurhúsalofttegunda á vistferli fyrir hverja orkueiningu úr eldsneyti og afhentri orku, sbr. 3. mgr. 47. gr. m. laganna.

Að mati samtakanna gengur heimild c-liðar of langt og mun skynsamlegra væri að takast á við vanefndir sem ætlunin virðist að bregðast við með beitingu þvingunarúrræða, t.d. dagsekta sbr. 56. gr. efnalaga. Markmið ákvæðis c-liðar hlýtur að vera að stuðla að réttum efdum eldsneytisbirgja.

Hvað tillögu að nýjum 16. tölul. 62. gr. efnalaga varðar þarf að horfa til þess hvernig vanefndin sem varðað getur beitingu ákvæðisins verður til. Samkvæmt 3. mgr. 47. gr. m laganna skulu eldsneytisbirgjar „*minnka smám saman losun gróðurhúsalofttegunda á vistferli fyrir hverja orkueiningu úr eldsneyti og afhentri orku eftir því sem kveðið er á um í reglugerð sem ráðherra setur, sbr. 11. gr.*“. Í 16. tölul. er gert ráð fyrir að unnt verði að beita stjórnvaldssekt ef eldsneytisbirgjar ná ekki að draga úr losun gróðurhúsalofttegunda á vistferli fyrir hverja orkueiningu úr eldsneyti og afhentri orku, sbr. 3. mgr. 47. gr. m. Óljóst er hvort hugtakið „*eldsneytisbirgjar*“ í ákvæðum efnalaga nær til eins birgis eða allra birgja í sameiningu. Ákvæðum laganna sem fella skyldur á eldsneytisbirgja var bætt við þau með lögum nr. 63/2015 sem fólu í sér innleiðingu á skuldbindingum Íslands samkvæmt tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2009/30/EB frá 23. apríl 2009. Í tilskipuninni er kveðið á um skyldur aðildarríkjanna til að krefjast þess að birgjar minnki smám saman losun um allt að 10% fyrir tiltekið tímamark. Ekki verður séð að með því hafi staðið til að hver og einn birgir stæði undir markmiðinu um samdrátt losunar heldur virðist allt eins hafa staðið til að því markmiði næðu þeir í sameiningu. Í ljósi þessa veldur orðalag tillagana að nýjum 16. tölul. 62. gr. efnalaga töluverðum vafa.

Að öðru leyti eru ekki gerðar frekari athugasemdir við fyrirbyggjandi frumvarp. Samtökin áskilja sér þó rétt til að koma frekari athugasemdum á framfæri á síðari stigum og lýsa sig um leið reiðubúin til að funda um efnið sé þess óskað af hálfu nefndarinnar.

Virðingarfyllst,

F.h. Samtaka iðnaðarins

Lárus M. K. Ólafsson

f.h. Samtaka atvinnulífsins

Pétur Reimarsson

F.h. Samtaka verslunar og þjónustu

Benedikt S. Benediktsson

Umsögn um frumvarp til laga um breytingu á efnalögum, 759. mál.

Vísað er til erindis umhverfis- og samgöngunefndar Alþingis frá 3. apríl 2019 þar sem Umhverfisstofnun var sent frumvarp til laga um breytingu á efnalögum (breytt hugtakanotkun, einföldun á framkvæmd, EES-reglur um kvikasilfur), til umsagnar.

Frumvarpið var að miklu leyti unnið á grundvelli tillagna Umhverfisstofnunar og hafa sérfræðingar stofnunarinnar í teymi efnamála unnið með umhverfis- og auðlindaráðuneytinu að frumvarpinu. Umhverfisstofnun telur frumvarpið til mikilla bóta fyrir málaflökkinn og til þess fallið að gera framkvæmd laganna skýrari. Umhverfisstofnun gerir fáar efnislegar athugasemdir við efni frumvarpsins, en sérfræðingar teymis efnamála hafa farið ítarlega yfir frumvarpið og gert eftirfarandi athugasemdir.

1. Í d. lið 2. gr. frumvarpsins sem breytir skilgreiningu hugtaksins útrýmingarefni í 41. tölul. 3. gr. efnalaga vantar inn orðið „öðrum“ á undan síðasta orði málsgreinarinnar. Skilgreiningin ætti að vera svohljóðandi: *Útrýmingarefni*: Nagdýraeitur, lindýraeitur, ormaeitur og vörur til að verjast öðrum hryggleysingjum skordýraeitur, mítlasæfar og vörur til að verjast öðrum liðdýrum.
2. Umhverfisstofnun leggur til að hætt verði við að fella 11. tölul. 5. gr. efnalaga brott, sbr. c. liður 3. gr. frumvarpsins og að í stað þess verði orðalagi ákvæðisins breytt í samhengi við breytta hugtakanotkun. Breytingin tengdist tilteknum breytingartillögum á 24. gr. efnalaga, sbr. 12. gr. frumvarpsins, sem tóku breytingum í samráðsferli. Þannig leggur Umhverfisstofnun til að c. liður 3. gr. frumvarpsins verði svohljóðandi: Í stað orðanna „tiltekinna varnarefna“ í 11. tölul. kemur: notendaleyfisskyldra vara.
3. Í j. lið 7. gr. frumvarpsins hefur gleymst að taka tillit til þeirrar tillögu að fella 45. og 46. gr. efnalaga brott og sameina ákvæðin 24. gr. laganna. Lagfæra þarf ákvæðið þannig að ekki verði vísað til brottfallinna ákvæða í reglugerðarheimildinni. Umhverfisstofnun leggur til að ekki verði vísað til tiltekinna ákvæða þannig að 12. tölul. 11. gr. efnalaga verði svohljóðandi: Ákvæði um kaup og viðtöku eiturefna og notendaleyfisskyldra vara.
4. Í 12. gr. frumvarpsins sem breytir 24. gr. efnalaga vantar orðið „og“ í fyrirsögn ákvæðisins sem ætti að vera eftirfarandi: Markaðssetning eiturefna og notendaleyfisskyldra vara. Ekki verður betur séð en að orðið hafi einfaldlega gleymst.
5. Umhverfisstofnun leggur til að reglugerðarheimild í lokamálslið 5. mgr. 12. frumvarpsins verði útfærð nánar þannig að einnig verði heimilt að kveða á um undanþágur frá skilyrðum um að tilnefna skuli ábyrgðaraðila í reglugerð. Lagt er til að lokamálsliður 5. mgr. 12. gr. frumvarpsins verði svohljóðandi: Ráðherra setur í reglugerð, sbr. 11. gr. nánari ákvæði um framsetningu eiturefna á

- útsölustöðum og undanþágur frá skilyrðum um að tilnefna skuli ábyrgðaraðila og að eiturefnum sé komið þannig fyrir að þau séu ekki aðgengileg viðskiptavinum.
6. Í b. lið 16. gr. frumvarpsins er orðinu „varnarefna“ í 3. másl. 1. mgr. 35. gr. efnalaga skipt út en þar ætti réttilega að standa „varnarefni“, sbr. 3. másl. 1. mg. 35. gr. efnalaga.
 7. Í d. lið 16. gr. frumvarpsins er hugtakið vefsíða notað en í öðrum ákvæðum efnalaganna er ýmist talað um vef eða vefsetur, sbr. t.d. 13. gr. frumvarpsins. Umhverfisstofnun telur að samræma ætti hugtakanotkunina og nota orðið „vef“ eða að öðrum kosti „vefsetri“.
 8. Að lokum leggur Umhverfisstofnun til að í c. lið 24. gr. frumvarpsins verði orðinu „efnanna“, sem lagt er til að verði í 3. másl. 3. mgr. 47. gr. efnalaga, verði skipt út fyrir orðið „varanna“. Þar sem að bæði útrýmingarefni, sem einn flokkur sæfivara og plöntuverndarvörur falla undir það að vera vörur sem þurfa markaðsleyfi er eðlilegra að hér standi „varanna“ en ekki „efnanna“.

Gísli Rúnar Gíslason
lögfræðingur

Virðingarfyllst

Skúli Þórðarson
sviðsstjóri